

Rom, d. 17de Februar 1870.

Kære Forældre!

alix sidde over beredte mig
isandhed en Overraskelse, og det var saa
me Dag, min Hensigt at gjenjæle dem
ved, hvor at, dette mig til Skrivbrevet
men saa kom de noget vejen. Dog
de Tidens endnu ikke ledet saa langt,
at den Linné og Kommet lidt forud
de ventes. Maaske var det heller ikke
dag bleven til noget med Skrivning,
at hi sig sad nu midt i Arbejde,
at vil mig, sig drukkede paa Klaveret
som nærende fort glemme det om
kring mig, - kun derud kommer i
Stemning, - men saa vilde Skjæbnen
at sig skulde have Bøerne af Lide-
parat komme igen, - om er Skan-
dinaver, men skal der, ikke til, alle
Tanker om at blive kritiseret i mit
Værksted bruger mig rent for Koncepterne,
og har ligegyldigt holde op om. Jeg
preser og midunder halve, Dillethugen
og Sjætere, som ikke har Skift at
kæmpe mod. Det er yndt et rent
skæmt Uheld, at om Skændnæver skul-
de flytte ind hi ved Liden af mig, det
skete sig ombrunt 8 Dage siden, og gudsom
ved, naar de drager bort, vilt nok
ikke i denne Tid, thi i overmorgen
begynder Karneval, og da er der en

Hand glad ved at have Tag over
Hovedet. - Men, hvad jeg vilde sige,
det er aldrig saa galt, saa og det
dyr godt for Broget, ved denne Lejlighed
fik jeg underholdt mig lidt med Eder
& hvar des hjemme.

Udover det kan jeg forandre mig i en
kort Tid! Ellevi tænkte paa at Dr. Mey-
erdahls Tid var forbi. Nei det er just
Tungsten, man tænker for lidt om slyng
en Tidregula skaber Tanker. I Kristi-
ania vil det ogsaa se anderledes ud
for os. Den geniale Schweigaard er
død, og han hørte hans Fødsdag
paa Universitetet og har været
begejstret. Han hørte ligesom til
deroppe, man klammer sig fast
ved et hvert Pust af Aand, lige-
meget om det betyder fjernt fra det
hvor man selv virker. En god
Afgjort af os der er ogsaa nyelig død
det var Fru Cappelen, Boghandlernes
Kvoter. Hun var saa venlig mod os
og vi har tilbragt hyggelige Af-
tener i hendes Hjem. For os bliver
det ogsaa tomt & Ugeniale, - at ja,
jeg tænker meget frem mod den Tid,
maaske vil da Sagnet først begynde.
Jeg beder blot om Kraft til at
arbejde og ruske, saa fundi det

det Andet.

Jeg har nu gjenneblest dit høje Brev,
Læremær, og forbauses ikke over, hvor
meget du har offret paa mig, af din
kostbare Nødsmandstid. Du fisker saa
trohøyt op alle Nyheder til mig, at
jeg ikke kan Andet med Skamme mig
over mig selv, der har meget mere
Høj at seende over, og dog ikke
kan see et saa spækket Brev istand.
Men Lide skal jeg dog forstaa som
et interesserer dig. Vi skulde ind-
gen med flere Skandinaver (Wii-
denge, Kammerherre Wolffhagens, forhen-
selevig Minister - Landkaptajn Aggaard
og Billedhugger Hasselius) vare taget
ud til Tivoli paa en 2 Dage,
men hvad sker? Igaar aftes, som jeg
siddet i den skandinaviske Forening og
opillede en Whist kommer Gambati
(udmarked Panet, og har vist omkøbt kam)
op og bringer Bud fra Lise, at hun
ønsker at se mig imorgens Formiddag
kl. 11 hos sig. Paa meget glad
mig til vort Brev, saa gaar dette na-
turligvis foran, og Planen er derfor
forandret. Dette bliver forresten ikke
mit første Sammentraf med Lise, thi
nu skal I høre. Han har siden Con-
ciliet Bezyndelse (han kan hverken

udløst det eller det Grundsetningen)
trakket sig tilbage til Sivoli,
hvor han bebod Villa d'Este.
(Se herom Fassos Biografi.) Det er
en gammel Gang han kommer herind,
og med en saadan Gang fik jeg hans
Ankomst at vide og gik den følgende
Formiddag til ham, men loaf ham
ikke og lagde mit Kort. Et Par
Dage efter drog han sin Vej igennem
nu nyhig træffe jeg Raonkeldi, den
denote Musket, der blev berømt for
Gaden, han fortæller mig at han just
har faaet en Billede for en Dame,
en tydsk Maleriinde, hvem Løst
har bedet om at lade mig op-
spørge gennem Raonkeldi. Jeg skulde
have den Billedet, at det gjorde
ham saa ondt, ikke at have faaet
Jeg blot spørge mig, men om
jeg vilde komme Dagen efter kl 10
Form. Han var altsaa i Dagen og
sættede mig. Jeg altsaa ud til
ham. Han boer her ved Titus Tri-
umfbue, ~~der~~ det gamle Forum
romanium, i et Klooster. Men
nu havde Raonkeldi sagt mig, at
han holdt meget af, at man loafte
højet med til ham, og jeg har
desværre mine bedste Kompositioner
hjemme eller i Tydskland om for tiden.

Jeg maatte altsaa op et Winding
hrem sig tidlige har foraret et
Exemplar af min sidste V. Olinsons
og var "Jevn - Jevn - Ojgenteger."
Winding beholdt Anslaget, sig
toz Indmæden, skre udspaa til
Dr. L. L. L. med Beundring -
toz desforuden min Løjensæde over
Nordsaak og et Delfte Lauge,
(det hoort Ndfarten Staat -) med
under Armeen og trøkkede oaa
afsted medover Corsoen, med lidt
Mavepine, sig næsten det ikke.
Men den havde sig kunnet spare
mig, thi en store Elskværdighed
end den Løst og siden under med
skal man vanskeligt træffe paa.
Hav kom mig smilende imøde og
pagde paa den mest gemytlig Maade.
Nicht wahr, wird haben ein Brüche
"correspondirt?" sig fortætte han at
sig havde hans Dues at takke for
at sig nu var her, hvad der af-
Løkket ham en isandhed de Dulle
Latter. Under et Delle ^{hvirvlede} ~~den~~ hans
Juni med et glubende Høstrik ~~den~~ ^{paa}
den Pakke sig havde under Armeen.
Ha ha, takk sig, Ravnkæde havde
det. Og hans Edertoppe fine nærmest
og sig en oaa forundrende Grad at
sig fandt det raadlygt at strax at

gjøre Minen til at se på Pukken
Hans begynde nu at klade
det mit nye, han lask første
Del af Sonaten flygtsy i jernens
og at det ikke var Humburg beviste
han ved strax at mærke og de
bedste Steder med et betydnings=
fuld hik, et Bravo, eller et
dehr schön." Jeg begynde nu at
blive opstemt, men da han
had mig spille Sonaten, sank
rytme med engang stemningen
til under nul. Det har aldrig
faldet mig ind at samle Violin=
Sonaten paa Klavert, og jeg
voldt paa den anden Side gjeme
rindse at sidde og rode for ham.
Men der hjalp intet, og begynde
altsaa paa hans deilige ame=
rikanske Stykel. Strax, hvor Violin
smelder ind alene med en
lidt barok, men national Passage
udbrød han: "Di, wie keck! Mein
hären Sie mal, das gefällt mir!
Noch einmal, bitte." Og da saa
Violinen anden gang faldt ind i
Adagio, spillede han Violinstemmen
en Octav højer paa Klavert med
et Udtryk, saa skjönt, saa rent
mærkbar og sandt og syngende
at jeg smilede indvendig. Det

var de faiele Tomer i høie af Luft
by nu gik det skyggede ind i alle
groet, han Volmen, i Pranset.
Jeg fik stadig mere mod, fordi
jeg blev glad ved hans Bisfeld,
som vander flød saa regeligt,
at jeg følte den faunderligste
Oatremmelighed. Da første Del var
forbi, bad jeg ham om at maatte
spille noget for Pransfort alone,
og valgte saa Menuetten af
Humoreskerne, som I nok erindrer.
Da jeg havde spillet de første 8
Takter og repiterede dem, sang
han Melodien med en vis
heroisk Kraftdyktning i sin Gestus,
som jeg meget godt forstod. Jeg
mærkede nok, at det var Natio-
nalerendommeligheden, der tilbalte
ham dette ^{høje} ~~sæde~~ ^{fulde} ~~af~~ ^{af} allerede ^{fulde} ~~af~~ ^{af}
~~anet~~ ^{anet} ~~af~~ ^{af} og havde derfor tagt Sagen
med, hvori jeg har forsojnt ^{at} ~~af~~ ^{af}
^{nationale} ^{Streng.} ~~af~~ ^{af} Da nu Menuetten var
spillet følte jeg godt, at skulde den
nu Tale om at faa Luft til at
spille, maatte det vare nu, han var
synlig oprømt. Jeg bad ham og
han trak lidt paa Skuldrene,
men da jeg saa sagde, at det ikke
skulde vare hans Mening, at jeg
skulde folade Lyden uden at have

hast en eneste Tone af ham, gjorde
han et lidt Løving og mubmede.
"Nun, ich gniel was si wollen,
ich bin nicht so!" og med
Et haade han faaet en Partitur
frem, som han nyli havde fuldbud,
et Slags ^{kerkefjst} ~~Sinfonia~~ til Tassos
Grao, et Supplement til hans
berømte symfoniske Sigtning for
Orkestet: Tasso, Lamento e Triumpo.
Og saa satte han sig ned og fik
Tangenterne i Bevægelse, ja i for-
sikkrer, han ndspjede, om i maa
bruge et saa uskjønt Ord, den ene
haare af Glød og Død og luende
Tanker efter den Anden. Det var
som om han anraabte Tasso ^{magter} ~~magter~~.
Han maaer gælt, men et stigt
Snyk er just for ham, at skildre
tragisk Poesi er just hans Stykke.
I ardele Lignelse ikke haem i
Skulde haak til her, Kompositionen
eller Klaveropilleren, thi han spillede
valdigt. Her, han spille egentlig
ikke, man glemmer at han er Altu-
siker, han satte Aanderne i Bevægelse,
gælte, han roder op i det Indvorte
med en forunderlig Maat. Sa
dette var godt sigi Ligt ganske let.
"Istet wollen wir mal weiter gehen
in der Sonate!" Og ja naturligvis:
Nei mange Tale, efter dette vil

jig rigtig. Men saa kommer det Bedde.
Saa siger Løft: "Nu svarer mig nicht
geben Sie mal her, dann werde
ich es thun." Nu saa I huoke
for det Første, han kjendte ikke
Sonaten, har aldrig hørt eller set
den før, for det andet, saa det er vi-
deo at det var en Violinsonate,
med en ^{Violin}stemme, der udvikler sig
selvstændigt, snart oppe, snart
nede, uafhængigt af Klaveret.
Og hvad gjør Løft: Han spiller
mele Glemme med Kule og Stab,
Violin, Klaver, ja' mere til, for
han spillede fuldere, bredere,
Violinstemmen kom til sin Ret,
midt inde i Klaverstemmen, han
var bogstavelig over hele Klaveret
paa engang, - uden at en Note
blev borte, og saa hviledes?
med Storhed, Fjønke, Gemæleth
til det Højeste; Opfattelsen. Jeg
tsor jeg lo, lo om en Idiot.
Og da jeg stammede et Par Ord
Beundring, muntede han: "Nu
das werden Sie mit doch Zutrauen,
etwas von Klatt zu spielen, sich bin
ja' ein sehr gewandter Musiker."
Er det nu ikke Elskverdighed pa
forst til sidst? Laalet er ingen
anden stor Mand, af dem, sig har

struffet. — Saa spillede vi kildet
Sorgemarschen, som ogsaa var li
habs Smag, saa helle vi lidt
med ham, fortalte ham at min
fader havde hørt ham i London
1824 hvor de mødede ham!
"ich habe in der Welt viel herum-
gesehen, du wil!" sagde han, tog
saa, stilled sig vandrede hjem-
siden med den Bærskid at have
stillet sig til at de interessanteste
siden i min tid. Jy er altsaa
nu endnu i morgen og glæder mig
naturligvis meget. Dagen efter dette
besøg spillede Italienerne Gambati
og Birelli sin første Violinsonate
i Maestro hvor hele den fine
Klasse var sammen. Løst kom
ind i Konerten, lige før min
afgang, og dette var vel. Thi det
Birelli, Konerten fik skrevet sig ikke
kun min Bror, Tjeneren, naar
Løst klappede, klapper alle, den
ene færdig med den anden. Om Kon-
erten er skand. Forening samme Aften
stillede sig min Løst. Det var en
enestående, min morsom Dag.
Du kan jeg godt mig rigtig nok,